

НОВИ ХОРА

Тази вечеръ докторъ Любеновъ се върна отъ пжтъ много уморенъ. Прислужникътъ на амбулаторията бѣше си отишелъ. Любеновъ самъ подреди коня въ конюшната и се качи горе въ стаята. Запали печката, събу ботушитѣ си, разхвърли се и се излегна въ леглото полуоблѣченъ, съ ржце подъ глава.

Загледа се въ отсрещната стена на стаята, въ играта на сѣнкитѣ, хвърлени отъ пламъцитѣ, които играеха задъ малкия отворъ на вратчката на печката.

Доволенъ и щастливъ, идваше му да пѣе, да вика, а лежеше неподвиженъ, безсиленъ.

Следъ обѣдъ го бѣха завели при родилка, горе въ кошаритѣ, надъ Синитѣ камъни.

Онази свѣтлокоса малка козарка, която миналото лѣто срещна горе по камънацитѣ, бѣше родилката. Едва я позна. Тя тогава го упжти на кжде да поеме. Задомили я. Съ време да е.

Ето тукъ на село, всрѣдъ тѣзи бедни, прости и добри хора, той има своето мѣсто. Тѣ иматъ нужда отъ него. Той имъ помага. Обичатъ го. Вижда колко му сж благодарни. Какво повече може да иска отъ тѣхъ? Пари? Пари можеше да има и въ София, ако искаше да печели отъ болкитѣ на хората. Медицината не е търговия. София. Хубавъ градъ. Но последнитѣ месеци въ София не можеше повече да понася, защото почнаха да го съжालаватъ за тежкото положение, въ което бѣше изпад-